

Hulde en dank aan Leo De Cooman!

Leo De Cooman verkiest geen conservator meer te zijn van Mandelhoek. Toen Leo dit te kennen gaf, was iedereen een ogenblik perplex. Niemand kon zo maar onmiddellijk reageren. Wat zou er met de Mandelhoek, ons reservaat te Ingelmunster, gebeuren?

Uiteraard had iedereen begrip voor zijn bezwaren: wat ouder worden, de verantwoordelijkheid voelen doorwegen, niet steeds meer ter beschikking zijn, immers eens gepensioneerd, dan wil je wel eens weg.

Eén jaar lang werd getreuzeld en gepolst of hij zijn beslissing wel zou handhaven. Maar wie Leo kent weet, dat wat hij zegt, hij ook meent! Een nieuwe conservator moest gevonden worden. Het werd **Jacqui Stragier**. (proficiat en dank u bij voorbaat).

Toch hebben de pleidooien van vrienden bij Leo 'nog een mooi resultaat bereikt: **hij blijft bereid Jacqui te helpen zorgen voor de Mandelhoek, maar dan als hulpconservator.**

Met deze oplossing is iedereen opgelucht en oprecht gelukkig. Er is een tandem gevormd van twee verwoede natuurkenners en liefhebbers waarbij het reservaat, de Mandelhoek, wel blijft varen.

Leo is conservator geweest vanaf de eerste dag dat de Mandelhoek als natuureservaat geboren werd.

Dit moet begin januari 1980 zijn geweest. Ik had reeds enkele jaren voordien Leo ontmoet tijdens Wielewaal-uitstappen. Via gemeenschappelijke hobby werd tussen ons een echte vriendschap geboren. Bij één van de ontelbare bezoeken bij hem thuis werd gejammerd over het verloederen van een grote wilde strook grond gelegen langs het kanaal. Er werd daar veel vuil gestort, tijdens het broedseizoen werd er met brommers gecrost. De natuur werd er meer dan geweld aangedaan.

Samen moesten wij er iets opvinden om hieraan paal en perk te stellen. Op die wijze werd het idee geboren om er een natuureservaat van te maken.

Het grote probleem was de toelating van het ministerie van Openbare werken los te weken. Wij moesten burgelijke ingenieurs in de Passionistenlaan te Kortrijk kunnen overtuigen van het belang en de noodzaak van ons idee. In lange avondlijke samenkomsten bij hem thuis werd de onderhandelingstaktiek opgesteld. Het waren avonden van dromen en soms van vertwijfeling of wij het zouden halen maar... Liesbeth stond ons steeds ter zijde: ongetwijfeld dankzij alle mogelijke taarten die zij uit haar fornuis wist te toveren en die in onze magen verdwenen, was de last van het plannen vederlicht te dragen en kregen wij er steeds meer hoop in.. Bovendien is Leo zelf ingenieur, en bijgevolg wist hij natuurlijk hoe wij die heren zouden bewerken en aanpakken. Aanvankelijk was dit niet zo gemakkelijk toen wij hen voorstelden het terrein volledig af te sluiten en niet vrij toegankelijk te laten voor het publiek. Uiteindelijk haalden wij onze slag thuis! Ik herinner mij nog goed hoe zielsgelukkig wij waren. In 1980 moest dat gebied uit z'n vuil herrijzen, wij zouden met man en macht onze schouders eronder zetten, de Mandelhoek werd geboren.

Vele Wielewalers en honderden leerlingen uit het college werden erbij gehaald. Er werd gesleept en gesleurd aan groot grof vuil, wilgenstokken werden vanuit Izegem aangevoerd om de omheining af te bakenen, een materiaalschuurtje werd in mekaar getimmerd, Stefaan Hillaert, zaliger gedachtenis, ontwierp en bouwde een metalen brug over de siphon, kruiwagens, schoppen, spaden, zeisen, hooivorken ... al wat wij dachten nodig te hebben werd gekocht dankzij de zeer brede steun van onze achterban. Zelfs werd een dag

georganiseerd om de Mandeldijk, gewapend met schop en kruiwagen op te hogen zodat het vuile water uit de rechtgetrokken Mandel niet meer binnenstroomde. Het was een dag zoals 200 jaar geleden, toen onze voorvaders kanalen hebben gegraven. Foto's en lange artikelen verschenen in de media. Snel werd de Mandelhoek wijd en zijd bekend.

Na die eerste dolle maanden van ontembare en ongebreidelde energie kwam een lange periode waarbij Leo, wel gesteund en geholpen door Liesbeth, er praktisch vaak alleen voor stond. Jij hebt taai doorgezet, gestudeerd, alle conservatordagen bijgewoond, ontelbare protestbrieven geschreven, gevochten voor het bermbesluit.... jij werd nooit moe van dit alles. Wij kunnen je maar bewonderen!!

Leo, iedereen weet dat jij in Mandelhoek het onmogelijke hebt gerealiseerd. Jij hebt de Mandelhoek gekneet en vorm gegeven.

Steeds opnieuw nog vuil verwijderen, ongewenste indringers met zachte hand uit het gebied verwijderen en dan zwoegen aan vele niet op te noemen dingen: distels verwijderen, honderden uren netels met wortelstok en al uit de grond trekken, hout zagen van omgevallen bomen, omheining herstellen, grachten en poelen uitdelven, maaien en hooien, machines maken en herstellen. Er is waarschijnlijk weinig handwerk op te noemen of jij hebt het in Mandelhoek uitgevoerd.

Jij droeg dan ook de grootste eerbied voor de natuur van Mandelhoek. Wat met zoveel moeite tot stand was gekomen, dat moest ook door anderen gerespekteerd worden. Jij hield er een stevige hand op dat geen zeldzame planten door onachtzame bezoekers werden vertrappeld. Jij wist die zeldzaamheden trouwens overal staan; jij wist en weet hoeveel bloeistengels er staan. Jij kende de Mandelhoek beter dan je eigen huis. Jij bent er ook heel vaak gelukkig geweest. Trouwens in vrije dagen leefde en werkte Leo in Mandelhoek. Graag herhalen wij dat Liesbeth dit alles dulde, meer nog, Liesbeth wroette mee en steunde Leo in zijn onblusbaar enthousiasme.

Hoeveel gidsbeurten zou Leo gegeven en verzorgd hebben? Zelfs wanneer iemand anders van dienst was, toch was Leo aanwezig. "Men zou eens kunnen vergeten om af te komen" was zijn gezegde. Dat dit meermaals gebeurde zonder kleerscheuren voor de bezoekers was weerom te danken aan Leo die dan onmiddellijk het roer in handen nam.

Honderden bladzijden van zijn hand, over het grote en kleine gebeuren in Mandelhoek, zijn in ons tijdschrift Door Weer en Wind verschenen. Welke Wielewaler kent er de rubriek niet "Uit het boek van Mandelhoek" !? Hij heeft gelukkig beloofd dat hij dit zou verder zetten!!!

Leo en Liesbeth, voor dit alles onze dank. Het heeft emmers zweet en veel zorgen gekost maar het resultaat mag er zijn!! In het Voorontwerp Ruimtelijke Structuur van West-Vlaanderen, Zone Zuidoost staat op pagina 237, **de Mandelhoek als natuurkerngebied** vermeld. Bij de grote agglomeratie, Roeselare-Izegem-Ingelmunster, pronkt een groen lint op de plan-kaart : de Mandelhoek.

Wij allemaal hopen er jullie beiden, als vader en moeder van de Mandelhoek, nog vaak te kunnen ontmoeten.

Pol Ingelaere.